

NEW YORK TIMES BESTSELLER

STRATĚNÝ MUŽ

„Znamenité... Strhující příběh.“ ASSOCIATED PRESS

JANE
HARPEROVÁ

TATRAN

STRATENÝ MUŽ

**STRATENÝ
MUŽ
JANE
HARPEROVÁ**

TATRAN

Z anglického originálu Jane Harper: THE LOST MAN,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, Sydney 2018,
preložila Simona Klimková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5233. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková

Jazyková redaktorka Martina Pinková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínska tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2018 by Jane Harper
Translation © Simona Klimková 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1088-1

S láskou venujem Peteovi a Charlotte

Prológ

Stopy v prachu vytvárali pri pohľade zhora a z diaľky úzky kruh. Kruh nebol ani zďaleka dokonalý, jeho neforemný okraj občas hrubol, inde sa stenčoval a na niektorých miestach sa úplne rozpadával. Nebol ani prázdny.

Uprostred kruhu stál náhrobný kameň, vyhladený storočným náporom piesku, vetra a slnka. Náhrobný kameň sa týčil do výšky jedného metra a vôbec sa neklátil. Bol otočený smerom na západ, k púšti, čo bolo v tomto kraji nezvyčajné. Západ nebol práve populárna voľba.

Meno muža pochovaného pod kameňom dávno zmizlo a miestni obyvatelia – všetkých šesťdesiatpäť plus 100 000 kusov dobytká – toto miesto poznali jednoducho ako statkárov hrob. Na pozemku nikdy nebol cintorín, statkára pochovali na mieste, na ktorom zomrel, a za vyše sto rokov k nemu nikto nepribudol.

Ak by návštevník prešiel rukou po ošúchanom kameni, z vrubov by dokázal čiastočne dešifrovať dátum. Jednotku, osmičku a deviatku, čosi po roku 1890. Viditeľné boli len štyri slová. Boli vytesané o kúsok nižšie, kde boli lepšie chránené pred prírodnými živlami. Alebo ich možno len vyryli hlbšie, lebo ich odkaz sa zdal byť dôležitejší než muž. Stálo tam:
ktorý zišiel z cesty

Občas ubehli celé mesiace, ba i rok, kým okolo prešiel čo i len jeden návštevník, nieto ešte aby aj zastal a prečítal si vyblednutý nápis či žmúril do popoludňajšieho slnka smerom na západ. Ani dobytok sa tu nezdržiaval. Zem bola jedenásť mesiacov v roku zväčša piesčitá a rozptýlená, zvyšný čas ju zakrývala kalná privalová voda. Kravy sa radšej zdržiavali na severe, kde boli lepšie pastviny a stromy im poskytovali tieň.

Hrob bol preto zväčša osamotený, stál vedľa plota pre dobytok, ktorý tvorili tri tenké drôty. Plot sa ťahal asi dvanásť kilometrov východne k ceste a niekoľko stoviek kilometrov na západ k púšti, kde bol obzor taký plochý, až mal človek pocit, že dokáže rozoznať zakrivenie zeme. Bola to krajina preludov, v ktorej sa tých pár stromčekov v diaľke mihaľo a vznášalo na neexistujúcich jazerách.

Jediná usadlosť stála kdesi pri severnej časti plota, ďalšia až pri južnej. Najbližší susedia, vzdialení tri hodiny cesty. Cestu smerujúcu na východ nebolo od hrobu vidieť. Označenie cesta bolo pomerne veľkorysé. Po širokých prašných koľajach niekedy neprešlo celé dni žiadne vozidlo.

Koľaje viedli až do mesta Balamara – v podstate to bola jedna ulica – zásobujúce roztrúsené obyvateľstvo, ktoré by sa v podstate vošlo do jednej veľkej miestnosti. Tisícpäťsto kilometrov východne ležalo mesto Brisbane a pobrežie.

V určitom období roka sa obloha nad statkárovým hrobom zachveľa hukotom vrtuľníka. Piloti obhospodarovali krajinu zo vzduchu, hlučkom a pohybom zaháňali dobytok po území rovnajúcom sa rozlohou malým európskym štátom. V tejto chvíli bola však obloha prázdna a bezmedzná.

Neskôr – príliš neskoro – tadiaľto bude prelietať vrtuľník, zámerne nízko a pomaly. Pilot si najprv všimne auto, vďaka lesku rozpáleného kovu. Neďaleký hrob jeho pozornosť upúta len náhodou, keď bude krúžiť vo vzduchu pri hľadaní vhodného miesta na pristátie.

Pilot si nevšimne kruh v prachu. Jeho pohľad pritiahne záblesk modrého materiálu na červenej zemi. Pracovná košeľa, rozopnutá a čiastočne vyzlečená. Teplota v posledných dňoch vystúpila v popoludňajšej páľave na štyridsaťpäť stupňov. Odhalená koža na slnku popraskala.

Neskôr si ľudia priamo na mieste všimnú hrubé aj tenké značky v prachu a budú hľadať na obzor v diaľke, aby nemuseli premýšľať nad tým, ako asi vznikli.

Náhrobný kameň vrhal malý tieň. Bol to jediný tieň nablízku, no jeho čerň bola nestála, rástla a zmenšovala sa ako na slnečných hodinách. Najprv muž lozil po štyroch, potom sa za ním plazil po zemi. Súkal sa do tieňa, skrúcajúc telo do zúfalých polôh, kopal a šúchal nohami po zemi, keď ho začal prepadávať strach a smäd.

V noci si trochu oddýchol, potom však vyšlo slnko a znovu sa vydalo na svoju hroznú púť. Na druhý deň, odkedy sa slnko pustilo stúpať k ob-

lohe, to už tak dlho netrvalo. Muž sa však snažil. Naháňal tieň, kým ho neopustili posledné sily.

Nechýbalo veľa a kruh v prachu by bol býval úplný. Ubehlo takmer celých dvadsaťštyri hodín. Statkár sa napokon dočkal spoločnosti. Zem sa otočila a hýbal sa už len tieň, uprostred prašného hrobu pod kolosálnou oblohou zostal nehybne ležať muž.

1. kapitola

Nathan Bright najprv nevidel nič a potom sa pred ním odkrylo všetko naraz.

Driapal sa na vrchol svahu, zvierajúc volant v rukách, pretože nerovný terén sa ho snažil obrať o kontrolu, a zrazu sa pred ním všetko vynorilo. Mal pred očami, no stále na míle ďaleko. Ako sa scéna pred ním približovala, mal až príliš veľa času na to, aby ten pohľad strávil. Letmo pozrel na sedadlo spolujazdca.

„Nepozeraj sa,“ mal chuť povedať, ale neunúval sa. Nemalo to zmysel. Scéna pohľad priťahovala.

Napriek tomu odstavil auto ďalej od plotu, než bolo potrebné. Zatiahol ručnú brzdú a nechal motor i klimatizáciu bežať. Obe proti decembrovej horúčave Queenslandu zaprotestovali nesúhlasným piskotom.

„Ostaň v aute,“ povedal.

„Ale...“

Nathan zabuchol dvere skôr, ako začul zvyšok. Prešiel k plotu, rozťahal vrchné drôty a preliezol zo svojej strany na stranu svojich bratov.

Pri statkárovom hrobe bolo zaparkované terénne auto, motor stále bežal a klimatizácia šla bezpochyby tiež na plné obrátky. Keď Nathan odstúpil od plotu, dvere na šoférovej strane sa otvorili a vystúpil z nich jeho najmladší brat.

„Nazdar,“ zvolal Bub, keď bol Nathan na dosluch.

„Nazdar.“

Stretli sa pri náhrobnom kameni. Nathan vedel, že raz sa bude musieť pozrieť na zem. Snažil sa tú chvíľu oddialiť rozhovorom.

„Kedy si...“ Začul za sebou pohyb a vztýčil prst. „Hej! Ostaň v tom prekliatom aute!“ Pre vzdialenosť musel kričať a vyznelo to ostrejšie, než zamýšľal. Skúsil to znovu. „Ostaň v aute.“

Nebolo to o nič lepšie, ale aspoň ho syn poslúchol.

„Zabudol som, že si prišiel aj so Xandrom,“ povedal Bub.

„Hej.“ Nathan počkal, až kým sa dvere na aute nezabuchli. Cez predné sklo videl Xandrove obrysy, v šestnástich už bol viac mužom ako chlapcom. Otočil sa späť k bratovi. Teda k tomu, čo stál pred ním. Ich tretí súrodenec, prostredný brat Cameron Bright, ležal pri ich nohách pri náhrobnom kameni. Vďaka bohu ho prikryli vyblednutou celtovinou.

Nathan začal znovu. „Ako dlho tu si?“

Pred tým ako odpovedal, sa Bub na chvíľu zamyslel, ako mal vo zvyku. Oči mu čiastočne zacláňal okraj klobúka a jeho slová zaostávali za priemerným tempom reči o zlomok sekundy. „Od včera večera, prišiel som pred zotmením.“

„Strýko Harry nepríde?“

Ďalší zlomok sekundy, potom pokrútenie hlavou.

„Kde je? Doma s mamou?“

„A s Ilse a dievčatami,“ povedal Bub. „Núkal sa, ale povedal som mu, že už ideš ty.“

„Asi je lepšie, že niekto ostal s mamou. Mal si tu dáke problémy?“ Nathan sa napokon pozrel na kopy pri svojich nohách. Čosi také určite prilákalo mrchožrútov.

„Myslíš dingov?“

„Hej.“ Samozrejme. Čo iné? Nebol tu ktovieaký výber.

„Musel som párkrát vystreliť.“ Bub si pošúchal kľúčnu kosť a Nathan zbadal okraj jeho tetovania zobrazujúceho západnú hviezdu Južného kríža. „Ale dalo sa.“

„Dobre. V poriadku.“ Nathan zaregistroval známu frustráciu, ktorú pri rozhovore s Bubom zvykol pociťovať. Prial si, aby tu bol Cameron, ktorý by situáciu odľahčil, a vtom pod rebrami pocítil prudké bodnutie reality. Zhlboka sa nadýchol, vzduch ho páčil v krku a pľúcach. Bolo to ťažké pre všetkých.

Bub mal červené oči a na zarostenej tvári otrasený výraz, Nathan predpokladal, že vyzerá rovnako. Trochu sa na seba podobali, ale nie veľmi. Ich súrodenecký vzťah bol zjavnejší s Cameronom uprostred, ten rozdiely premošťoval vo viacerých prípadoch. Bub vyzeral unavene a, ako stále v týchto dňoch, pôsobil staršie, ako si Nathan pamätal. Nathan bol o dvanásť rokov starší a stále ho trochu prekvapovalo, že jeho brat už nenosí plienky, ale ťahá mu na tridsiatku.

Nathan sa sklonil k celtovine. Bola vyblednutá od slnka a na niektorých miestach pevne zastrčená ako posteľné prestieradlo.

„Pozrel si sa?“

„Nie. Povedali mi, aby som sa ničoho nedotýkal.“

Nathan mu neveril. Prezrádzal ho tón hlasu, alebo azda spôsob, akým bola zložená plachta na vrchnom konci. A naozaj. Keď sa načiahol, Bubovi sa z hrdla vydral pridusený zvuk.

„Nerob to, Nate. Nie je to dobré.“

Bub nikdy nevedel dobre klamať. Nathan odtiahol ruku a postavil sa. „Čo sa mu stalo?“

„Netuším. Viem len to, čo hlásili cez vysielacku.“

„Hej, väčšinu som nestihol zachytiť.“ Nathan nepozrel Bubovi priamo do očí.

Bub prestúpil z nohy na nohu. „Myslel som, že si mame sľúbil, že ju budeš mať zapnutú.“

Nathan neodpovedal a Bub viac nenástojil. Nathan sa obzrel ponad plot na svoj pozemok. Na sedadle spolujazdca zbadal nepokojného Xandra. Uplynulý týždeň sa presúvali popri južnej hranici, cez deň pracovali a v noci kempovali. Včera večer sa práve chystali zbaliť náčinie, keď vzduch rozčeril vrtuľník, ktorý im preletel nad hlavami. Čierny vták na pozadí tmavomodrej oblohy vyhasínajúceho dňa.

„Prečo lieta tak neskoro?“ opýtal sa Xander, žmúriac na oblohu. Nathan neodpovedal. Nočný let. Nebezpečný počin a zlé znamenie. Niečo sa stalo. Zapli vysielacku, no už bolo neskoro.

Nathan pozrel na Buba. „Pozri, počul som dost. To však neznamená, že tomu rozumiem.“

Bubovi trhlo neoholenou čelustou. *Vitaj v klube.* „Neviem, čo sa stalo, brácho,“ zopakoval.

„Nevadí, povedz mi, čo vieš.“

Nathan sa snažil svoju netrpezlivosť tmiť. Včera večer po zotmení s Bubom prehodil pár slov cez vysielacku a povedal mu, že sa vydá na cestu hneď na úsvite. Mal sto ďalších otázok, no nepoložil mu ani jednu. Nie na voľnej frekvencii, na ktorú sa mohol pripojiť ktokoľvek, kto chcel počúvať.

„Kedy Cam vyrazil z domu?“ nadhodil Nathan, keďže Bub vyzeral, že nevie, kde má začať.

„Harry vrazil, že predvčerom ráno. Okolo ôsmej.“

„Takže v stredu.“

„Hej, asi. Ale nevidel som ho, lebo ja som vyrazil v utorok.“

„Kam?“

„Šiel som skontrolovať zopár vodných vrtov na severných pastvinách. Plánoval som tam prespať, potom v stredu doraziť na Lehmannov kopec a stretnúť sa s Camom.“

„Načo?“

„Aby sme opravili zosilňovač.“

Aby ho Cam opravil, pomyslel si Nathan. Bub by mu väčšinu času akurát tak podával hasák. A kvôli bezpečnosti bolo lepšie, keď ich tam bolo viac. Lehmannov kopec bol na západnom okraji pozemku, štyri hodiny jazdy od domova. Ak bol zosilňovač v tej oblasti pokazený, nefungovali ani vysielacky s ďalekým dosahom.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa Nathan.

Bub civel na celtovinu. „Dorazil som neskoro. Mali sme sa stretnúť okolo jednej, ale po ceste som sa zdržal. Na Lehmannu som dorazil až o pár hodín neskôr.“

Nathan čakal.

„Cam tam nebol,“ Bub pokračoval. „Rozmýšľal som, či tam bol a odišiel, ale zosilňovač stále nefungoval, takže som usúdil, že ešte nedorazil. Skúšal som vysielacku, ale nebol v dosahu. Tak som chvíľu čakal a potom sa vybral smerom ku koľajam. Myslel som, že na neho narazím.“

„Ale nenarazil si.“

„Nie. Skúšal som vysielacku, ale nebolo po ňom ani stopy.“ Bub sa zamračil. „Ani po hodine jazdy som ešte nedorazil ku koľajam, tak som musel zastať. Stmievalo sa, chápeš.“

Oči spod okraja klobúka hľadali uistenie a Nathan prikývol.

„Viac som veľmi nevedel spraviť.“ To bola pravda. V noci bol Lehmannov kopec zahalený dokonalým rubášom čiernoty. Ak človek šoféroval potme, bolo len otázkou času, kedy auto narazí do skaly, kravy či zide z cesty. A potom by mal Nathan dvoch bratov zakrytých celtovinou.

„Robil si si starosti?“ opýtal sa Nathan, hoci odpoveď tušil.

Bub pokrčil plecami. „Áno aj nie. Vieš, ako to je.“

„Hej.“ Nathan to vedel. Žili v krajine všelijakých extrémov. Buď bol človek úplne v poriadku, alebo bol v poriadnej kaši. Prostredná možnosť v podstate neexistovala. A Cam nebol žiadny turista. Vedel, ako sa o seba

postarať, a to znamenalo, že pokojne mohol byť na ceste pol hodinu pred ním, síce spomalený tmou a mimo dosahu, ale pohodlne rozťahnutý na rozkladacej posteli s chladeným pivom z chladničky v kufri. Alebo aj nie.

„Nikto nebral vysielacčku,“ pokračoval Bub. „V tomto období roka tam nikto nechodí, doparoma, a keďže bol zosilňovač pokazený...“ Frustrrovane zavrčal.

„Čo si teda spravil?“

„Na úsvite som sa vydal na cestu, no trvalo celú večnosť, kým sa niekto ozval.“

„Ako dlho?“

„Netuším.“ Bub zaváhal. „Asi pol hodinu trvalo, kým som sa dostal ku koľajam a potom ešte hodinu. A aj tak sa ozvalo len zopár tých idiotických zelenáčov z Athertonu. Trvalo im sakramentsky dlho, kým zohnali manažéra.“

„V Athertone vždy najímajú debilov,“ poznamenal Nathan, mysliac na susedný pozemok na severovýchode. Rozlohou bol veľký ako Sidney. Ako povedal, robili tam tupci, no aj tak predstavoval najväčšiu šancu na nadviazanie spojenia. „Takže to oni vyhlásili poplach?“

„Hej, ale to už...“ Bub zmlkol.

Podľa Nathanových výpočtov bol ich brat v tom čase nezvestný už asi dvadsaťštyri hodín. Pátranie postúpilo do urgentnej fázy ešte skôr, ako sa začalo. Podľa protokolu museli informovať všetky statky v okolí a všetci museli nevyhnutne priložiť ruku k dielu. Boli príďaleko od seba a zorganizovať pomoc trvalo dosť dlho.

„Našiel ho pilot?“

„Hej,“ povedal Bub. „Po čase.“

„Poznáš ho?“

„Nie, je z okolia Adelaide, ale počas sezóny pracuje v Athertone. Dáky poliš sa s ním spojil cez vysielacčku a povedal mu, aby preletel nad oblasťou a skontroloval cesty.“

„Glenn?“

„Nie. Niekto iný. Tuším z policajnej centrály.“

„Aha,“ hlesol Nathan. Šťastie, že pilot Camerona vôbec zbadal. Statkárov hrob bol od Lehmannovho kopca a hlavnej pátracej oblasti vzdialený dvesto kilometrov. „Kedy to nahlásil?“

„Poobede, takže väčšina ľudí sa dovtedy k Lehmannovmu kopcu ani nedostala. Vlastne sme nablízku boli len ja a Harry, ale ja som bol o hodinu bližšie, tak som povedal, že tam zájdem.“

„A určite bol Cam mŕtvy?“

„Tak to povedal pilot. Podľa všetkého už bol mŕtvy pár hodín. Cez vysielачku bol v spojení s polišom a ten ho donútil vykonať zvyčajnú kontrolu.“ Bubovi skrivilo tvár. „Ja som sem dorazil pred západom slnka. Pilot Cama prikryl, ako mu prikázali, no mal dosť naponáhlo. Nechcel ísť po tme a ostať ďakde visieť.“

To dáva zmysel, pomyslel si Nathan. Ani on by nechcel ostať. Mrzelo ho, že tá úloha pripadla na Buba.

„Ak ste sa mali s Camom stretnúť na Lehmannovom kopci, čo robil tu?“

„Neviem. Podľa Harryho do diára zapísal, že ide k Lehmannovmu kopcu.“

„Nič viac?“

„Harry nič iné nespomenul.“

Nathan sa zamyslel nad diárom. Vedel, kde ho mávali, vedľa telefónu pri zadných dverách domu, ktorý kedysi patrilo otcovi a potom ho dostal Cameron. Aj Nathan do neho ako dieťa zapisoval. Často však do neho nezapísal nič. Buď zabudol, alebo sa mu nechcelo, alebo nechcel, aby ostatní vedeli, kam sa chystá, prípadne nemohol nájsť pero.

Na krku pocítil pálavu a pozrel na hodinky. Digitálne číslice pokrýval jemný červený prach a očistil ich palcom.

„Kedy majú prísť?“ Mal na mysli políciu a lekársky tím. Teda dvoch ľudí. Jedného z každej zložky. Žiadny tím, nie tu.

„Neviem. Sú na ceste.“

To však neznamenalo, že to bude skoro. Nathan sa znovu pozrel na celtovinu. Stopy v prachu.

„Mal nejaké zranenia?“

„Nemyslím si. Žiadne som nevidel. Zdá sa, že bol rozhorúčený a smädný.“ Bub sklonil hlavu a špičkou topánky sa dotkol okraja prašného kruhu. Ani jeden z bratov ho nespomenul. Obaja vedeli, čo znamená. Videli, ako zvieratá pred smrťou robia podobné vzorce. Nathano vi niečo napadlo a začal sa obzerať.

„Kde má všetky veci?“

„Klobúk je pod celtou. Nemal pri sebe nič iné.“

„Čože? Nič?“

„Pilot povedal, že nič. Vraveli mu, aby to skontroloval a urobil pár záberov. Tuším nič iné nevidel.“

„Ale...“ Nathan znovu preskúmal zem. „Nič iné? Dokonca ani prázdnu fľašu od vody?“

„Myslím, že nie.“

„Poriadne si sa pozrel?“

„Veď vidíš, braček. Máš oči.“

„Ale...“

„Neviem, jasné? Nemám žiadne odpovede. Prestaň sa ma vypytovať.“

„Veď dobre.“ Nathan sa zhlboka nadýchol. „Myslel som, že pilot našiel auto.“

„Našiel.“

„Tak kde je?“ Už sa nesnažil zakryť frustráciu. *Viac sa dozvieš od kráv než od prekliateho Buba, zvykol hovorievať ich otec.*

„Pri ceste.“

Nathan na neho cival. „Ktojej ceste?“

„Kolkto ciest tu je? Pri našej. Na tejto strane hranice, trošku severnejšie od tvojej zátarasy pre dobytok. Kriste, všetko to hlásili cez vysielacuku, brácho.“

„To nedáva zmysel. Je to odtiaľto desať kilometrov.“

„Tipujem, že osem, ale hej.“

Zavládlo dlhé ticho. Slnko bolo vysoko a kúsok tieňa, ktorý vrhal náhrobný kameň, takmer úplne zmizol.

„Takže Cam odišiel z auta?“ Zem pod Nathanovými nohami sa mierne naklonila. Zbadal výraz na tvári mladšieho brata a pokrútil hlavou. „Prepáč, viem, že nevieš, ja len...“

Zahľadel sa za brata na dlhý a nehybný horizont. Hýbal sa jedine Bubbov hrudník, nadvihujúc sa pri dýchaní.

„Bol si pri aute?“ spýtal sa napokon Nathan.

„Nie.“

Tentoraz hovorí pravdu, pomyslel si Nathan. Obzrel sa cez plece. Xander bol tmavý obrys predklonený na sedadle.

„Poďme.“